

at der slet ikke er nogen Grund til at stille de paagældende som maanedslønnede, og af saadant Arbejde er der særlig det, der ogsaa blev fremdraget af det ærede Medlem, nemlig det saakaldte Kolonnearbejde, det, der udføres ude paa Banerne. Det er et Arbejde, som i høj Grad falder sammen med det almindelige Landarbejde, — jeg taler ikke særlig for Kjøbenhavns Vedkommende, de Arbejdere, der i denne Bestaafning ere knyttede til Kjøbenhavn, ere forholdsvis saa — for det egentlige Land falder det sammen med det almindelige Landarbejde. Der er da som sagt ikke nogen Grund til at gaa bort fra den almindelige Form for Betaling af Arbejdet gennem Dagløn. Nu mente det ærede Medlem, at den Dagløn, man gav Kolonnearbejdere, nemlig 1 Kr. 80 Øre om Dagen, er for lille. Det er nu et Spørgsmaal, der ikke hører hjemme her paa Forslaget, idet det ikke rammes af nogen Bestemmelse i selve Forslaget; men jeg skal dog sige det ærede Medlem, at efter min Mening er den ingenlunde for lille. Naar man tager almindelige Landarbejdere, saa tror jeg det vil erkendes af dem, som ere vel inde i, hvor stor Løn der gives paa Landet ellers, at en Løn af 1 Kr. 80 Øre er en meget ordentlig Betaling, naar man ser hen til, at Banerne saa vidt muligt holde deres Mandskab hele Aaret igennem og søge at bruge det saa meget, man kan, saaledes at de paagældende kunne gøre Regning paa, at de faa deres Dagløn, selv om de ikke gøre fuldt Dagarbejde for det.

Et Forhold, der heller ikke hører hjemme her i Lovforslaget, er Spørgsmaalet om en ugentlig Fritid og Ferie for en kortere eller længere Tid af Aaret for Personalet. Det falder ikke ind under Lovforslagets Rammer i sin Helhed, og ogsaa derom vil jeg sige, at jeg meget maa advare imod at forsøge paa at bringe det ind under Forslaget, saaledes at man vil sikre samtlige Funktionærer under Statsbanerne en bestemt Frihed i Løbet af Aaret. Og saa det vilde føre til en meget stor Forsøgelse af Udgiften, hvis man gjorde det, og jeg kan ikke se, at man her behøver at have andre Regler end dem, der følges ellers, baade af privat og offentlig Arbejdsgiver, nemlig at man søger at staa sine Folk Ferie en Gang imellem — efter Tid og Lejlighed, vel at mærke, men ikke saaledes, at de have nogen Ret til at forlange det. Det er den Regel, man følger ved Statsbanerne, og den, tror jeg, er god i dette Forhold.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Forslaget til at blive gennemført af det høje Ting, uden at der sker i alt Fald store

Principforandringer deri; og derom tør jeg vel ogsaa nære Haab efter de Udtalelser, der ere faldne.

Unnu: Jeg bad om Ordet for at kunne svare paa nogle Bemærkninger, der bleve rettede til mig. Jeg kan spare mig at afgive en Erklæring om, at jeg fastholder, hvad jeg udtalte før, men maa give en Forklaring, eftersom det synes, at den Misforstaaelse har indsnæget sig, at jeg overhovedet er en Modstander af de Principper, der ligge til Grund for dette Lovforslag. Dette er jeg ingenlunde. Det synes at fremgaa af den ærede Ministers senere Udtalelser, at han havde opfattet mig som en Modstander af selve Forslaget, men det er jeg, som sagt, ikke. Det, jeg har villet udtale, var, at der ikke var nogen Anledning til at foretage denne Revisionsordning ekstraordinært tidlig, og det selvfølgelig, fordi den Lov, der skal revideres, er saa ny og har bestemt saa gode Lønninger, som der findes for saa Stater i Danmark; den Ting staaar dog vel fast. Den ærede Minister udtalte, at disse Lønninger vare nu en Gang vedtagne. Ja, jeg har jo heller ikke gjort noget Forsøg paa at røkke ved dem i nogen navnlig Maade, og jeg kan henvise til, at jeg paa den Tid, Loven blev vedtagen, udtalte min fulde Paastønnelse af, at der i Folketinget var indsat saa rundelige Beløb til Lønninger, fordi jeg mente, at det gav Haab om, at andre Lønningsslove, naar de kunde og maatte komme frem til Revision, vilde blive Genstand for de samme forbedrende Principper. Man har ganske vist med Lønningssloven af 1892 været rundeligere end nogen Sinde før, og det har min fulde Paastønnelse. Denne Bemærkning retter jeg ganske specielt til det ærede 5te Medlem for 1ste Kredts (Knudsen), som tillod sig at udtale en insinuerende Tvivl om, at jeg kunde gøre en saadan Betragtningssmaade gældende eller havde en saadan Intention, og som ikke generede sig for at sige, at han troede, at min over Lønningerne for Redningsmandskabet paa Sjællands Bestyrt udtalte Blusjel var en hel Del forloren. Jeg antager, at han ikke dermed har ment noget virkeligt, svarende til det saarende i det Billede, han brugte, eller den Udtalelse, han benyttede men jeg kan dog ikke andet end gøre Indsigelse imod, at man henvender sig paa en saadan Maade til en Kollega.

Det ærede 3dje Medlem for 7de Kredts (Madsen-Mjygdal) gjorde Indsigelse mod forskellige af mig benyttede Udtryk, f. Eks., naar jeg havde sagt, at man var „overlønnet“ paa den foreliggende Organisationslov. Ja, det vil dog Tidenden vise, at jeg kun har brugt